

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. KUKHK-13432/DS/2017/GL, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2018, č. j. 28 A 8/2017 - 77,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále též „magistrát“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 10. 2016, č. j. P/1021/2016/OS1/Jad, tak, že byla snížena sankce (pokuta i délka zákazu činnosti) a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Posledně zmíněným rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době, v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 téhož zákona. Žalobce byl potrestán za to, že dne 3. 4. 2016 v 9:26 hodin při řízení motorového vozidla Ford Focus, registrační značky X, na silnici č. 35 u obce Všestary ve směru jízdy od Hradce Králové nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy (90 km/h), přičemž radarovým rychloměrem mu byla naměřena rychlost jízdy 145 km/h, při zvážení možné odchylky 140 km/h.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku ve vztahu k okruhům námitek, jež stěžovatel tematizuje v kasační stížnosti, uvedl, že správní orgány se jednotlivými znaky skutkové podstaty přestupku včetně naplnění materiální stránky zabývaly a dospěly k závěru, že stěžovatel porušil zákonem chráněný zájem flagrantně; s jejich posouzením se ztotožnil. Námitku, že došlo k nezákonnému projednání věci správním orgánem, neboť se konalo ústní jednání a bylo vydáno rozhodnutí, ačkoliv dosud nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti, kterou stěžovatel vznesl vůči třem pracovníkům správního orgánu, neshledal důvodnou. Stěžovatelovo tvrzení, že dne 7. 10. 2016 podal námitku podjatosti, se neprokázalo – správní orgán takovým podáním nedisponoval a na výzvu žalovaného, aby její podání doložil, stěžovatel ani jeho zástupkyně nereagovali. Podací lístek prokazující odesílatele a adresáta, nikoli však již obsah písemnosti, stěžovatel přiložil poprvé až k žalobě. Podle krajského soudu nemůže obstát námitka, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti, aniž by stěžovatel sdělil důvody, které měly podjatost úředních osob zakládat. Vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí by bylo teprve to, kdyby v jeho věci rozhodovala skutečně podjatá osoba, to však zjištěno nebylo. Krajský soud dodal, že stěžovatel se již dne 22. 4. 2016 dozvěděl o tom, že oprávněnými úředními osobami v jeho věci jsou M. J. a L. D. Podjatost *všech* úředních osob přitom stěžovatel namítl již v podání ze dne 20. 6. 2016, jež bylo vyřízeno 30. 6. 2016. Podruhé vznesená námitka by tak zřejmě, stejně jako ta první, nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, jak požaduje § 14 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2006 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a nepřihlíželo by se k ní. Stěžovatel nicméně ani na výzvu správního orgánu ani v soudním řízení důvody namítané podjatosti, které měly být obsahem podání ze dne 7. 10. 2016, nekonkretizoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel namítl, že před krajským soudem neproběhlo ústní jednání, ačkoli nevyslovil souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ani nebyl předsedou senátu vyzván k vyjádření, zda s takovým postupem souhlasí. Byl proto zkrácen na svém právu, aby jeho věc byla projednána veřejně, v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

[4] Podle další kasační námítky se krajský soud nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu opomenuté odvolací námítky spočívající v nenaplnění materiálního znaku přestupku. Krajský soud ji místo žalovaného vypořádal (body 49 – 56), místo aby se vyjádřil k tomu, že žalovaný jeho odvolací námitku ignoroval. Napadený rozsudek proto stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný pro opomenutý žalobní bod.

[5] Třetí kasační námitkou stěžovatel nesouhlasil s posouzením krajského soudu ohledně dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce vyřízení námítky podjatosti a označil je za nepřezkoumatelné a věcně nesprávné. Podle stěžovatele byla námitka podjatosti správnímu orgánu prokazatelně doručena, což doložil kopií podacího lístku i znalostí podacího čísla předmětné zásilky, přičemž i soud uznal, že zásilka doručena byla. Žalovaný naopak tvrdil, že žádná písemnost ze strany stěžovatele doručena nebyla. Skutečnost, že řádně doručená námitka podjatosti nebyla založena do spisu, nelze přičítat stěžovateli. Krajský soud nepřipustně přenáší důkazní břemeno na stěžovatele, když uvádí, že podací lístek neprokazuje, co zásilka obsahovala, neboť to podací lístek ze své podstaty neprokazuje nikdy. Stěžovatel prokázal, že doručil konkrétně označenou zásilku, a uvedl, co bylo jejím obsahem. Tvrzení soudu o tom, že žalovaný a před ním ani správní orgán prvního stupně nemohl hodnotit konkrétní okolnosti obsažené v podání ze dne 7. 10. 2016, neboť toto podání k dispozici neměl, je vnitřně rozporné, když předtím uvedl, že zásilka byla doručena. Na „výzvu k doložení podacího lístku“ žalobce ani jeho zástupkyně nereagovali, protože jim nebylo jasné, co chce prvoinstanční správní orgán lístkem prokazovat, když mu zásilka prokazatelně doručena byla. Ostatně ani soud nikdy nežádal o doložení předmětné námítky podjatosti, ale pouze o doložení podacího lístku, stejně jako

pokračování

správní orgány. Stěžovatel nebyl povinen v žalobě konkretizovat, v čem spatřoval podjatost oprávněných úředních osob, neboť to by nemohlo nic změnit na nezákonnosti postupu žalovaného, který sám (a nikoli soud za něj) měl námitku podjatosti posoudit a v souladu se zákonem vyřídit. Závěr krajského soudu je v rozporu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76), podle níž musí procesní rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, předcházet rozhodnutí o věci samé. Podle stěžovatele nevypořádání vznesené námítky podjatosti nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobilo, proto je nezákonný i napadený rozsudek, který tuto otázku posoudil jinak.

[6] Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí žalovaného.

[7] Žalovaný na výzvu soudu, aby se ke kasační stížnosti vyjádřil, uvedl pouze to, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. (nesprávné právní posouzení a vada řízení před soudem). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ale žádnou takovou neshledal. Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.A Rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání

[9] Nedůvodná je kasační námitka, že krajský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, aniž by s tím stěžovatel vyslovil souhlas.

[10] Dle § 51 odst. 1 s. ř. s. „Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“

[11] Ze spisu krajského soudu bylo zjištěno, že stěžovateli byla dne 24. 7. 2017 do vlastních rukou doručena zásilka označená „28 A 8/2017 – 62 usnes. o zapl. SOP, vz. 60+68, + výzva § 51 + pouč. § 8, lh. 20/7“ (doručenka připojena u č. l. 62 spisu). To přesně odpovídá pokynu soudkyně na č. l. 61 k vyhotovení a doručení usnesení žalobci, aby zaplatil soudní poplatek (vzor 60 a 68, založeno na č. l. 62), a současně i výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s příslušným poučením o fikci souhlasu, jakož i poučení o právu namítat podjatost soudce (založeno na č. l. 63). Zásilku obsahující stejnopisy těchto listin soudní kancelář vypravila 17. 7 2017; téhož dne byly vypraveny výzvy a příslušná poučení pro žalovaného. Na výzvu soudu obsahující výslovné poučení, že nevyjádří-li stěžovatel do dvou týdnů od jejího doručení nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, bude se mít za to, že souhlas je udělen, však stěžovatel reagoval toliko zaplacením soudního poplatku (záznam o složení na č. l. 65). K rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání se žádným způsobem nevyjádřil a neučinil tak ani později. Za této situace mohl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1, větou druhou s. ř. s. vycházet z toho, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

III.B Opomenutý žalobní bod

[12] Stěžovatel v žalobě skutečně tvrdil, že v doplnění odvolání namítal, že se správní orgán prvního stupně nezabýval tím, zda v konkrétním případě neexistují okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost jeho jednání natolik, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Podle stěžovatele napadené rozhodnutí vypořádání této námitky neobsahuje, proto je nepřezkoumatelné.

[13] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku připomněl, že stěžovatel maximální povolenou rychlost překročil významně (o 50 km/h), což představuje jednoznačně ohrožení zájmu chráněného zákonem. Napadené rozhodnutí žalovaného výslovně hodnotil v odstavci 53, kde shrnul, že z konkrétních označených pasáží prvostupňového i odvolacího rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány jednotlivými znaky skutkové podstaty přestupku včetně naplnění materiálního znaku zabývaly a z jejich úvah je patrné, které zákonem chráněné zájmy byly porušeny a proč jde o porušení významné, jež nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že materiální znak přestupku byl naplněn.

[14] Námitka nevypořádání části žalobní argumentace není důvodná.

III.C K vyřízení námítky podjatosti

[15] Podle stěžovatele měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, neboť správní orgány rozhodly o věci samé, aniž posoudily důvodnost dříve uplatněné námítky podjatosti.

[16] Ze správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně nařídil na 31. 10. 2016 jednání, na něž předvolal stěžovatele a svědky. Stěžovatel se z jednání téhož dne písemně omluvil, a požádal, aby věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. V tomto podání vysvětloval okolnosti jednání, za které měl být postižen, vznesl námitky vůči způsobu měření rychlosti a navrhl výslech svědků. K úředním osobám, které se měly podílet na jednání a rozhodnutí, neuvedl nic. Magistrát stejného dne vydal po ústním jednání, při kterém proběhlo dokazování, rozhodnutí.

[17] Krajský soud ze správního spisu ověřil, že stěžovatel v odvolání namítal, že ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, dne 7. 10. 2016, podal námitku podjatosti úředních osob M. J., E. D. a P. U. (odkázal na evidenční systém České pošty www.postaonline.cz). Správní orgán prvního stupně podání neměl k dispozici (ve spise se nenachází), proto jak stěžovatele, tak i jeho zástupkyni vyzval k předložení podacího lístku k podání ze dne 7. 10. 2016, ale na výzvu nikdo nereagoval. Dále tedy ověřoval, zda podatelna obdržela v rozhodné době písemnost od stěžovatele nebo jeho zástupkyně. Zjistil, že dne 10. 10. 2016 byla magistrátu doručena písemnost pod č. RR479635692CZ, ze sestavy České pošty však nebylo možné zjistit odesílatele (to by bylo možné, jen pokud by odesílatel tuto službu uhradil).

[18] Ve správním spisu je dále založena písemnost ze dne 20. 6. 2016, která obsahuje námitku podjatosti, kterou stěžovatel uplatnil vůči všem úředním osobám magistrátu, včetně těch jmenovaných v předchozím odstavci, z důvodu jejich motivace plnit rozpočet města výběrem co nejvyšších pokut. Ta byla vypořádána sdělením ze dne 30. 6. 2016, že nebyla uplatněna včas (bez zbytečného odkladu poté, co se stěžovatel dověděl o prvním úkonu správního orgánu) a je i nedůvodná.

[19] Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že *[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr ke věci, ke účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Odst. 2 stejného ustanovení ve znění účinném do 31. 10. 2018 (*nyní je totožné pravidlo obsaženo v § 14 odst. 3*), stanoví, že účastník řízení *může namítat podjatost úřední osoby, jakmile*

pokračování

se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoba nebo ten, kdo má obdobné postavení (...).

[20] Nejvyšší správní soud se výkladem námitky podjatosti zabýval mnohokrát. V rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34, uvedl, že „[ú]čelem námitky podjatosti a jejího posouzení je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), jak správně v napadeném rozsudku konstatoval krajský soud. Obecně proto jistě platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé. Na druhé straně právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu.“

[21] Námitku podjatosti je třeba zároveň posuzovat nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně. Např. v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010 - 385, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nevypořádání námitky podjatosti nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí v případě, že byla vznesena nekonkrétní všeobecná námitka podjatosti všech zaměstnanců žalovaného správního orgánu, odůvodněná pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem. Taková námitka je totiž na první pohled nedůvodná.

[22] Krajský soud akcentoval skutečnost, že v době, kdy vedl řízení žalovaný, nebylo prokázáno, že stěžovatel v prvostupňovém řízení námitku podjatosti vůbec podal. V rámci šetření provedeného prvostupňovým správním orgánem po podání odvolání a před předložením věci žalovanému byly zjištěny indicie, že stěžovatel dne 7. 10. 2016 poslal magistrátu prostřednictvím České pošty písemnost, nicméně výzvu k doložení, že taková zásilka byla skutečně k poštovní přepravě podána, stěžovatel stejně jako jeho zástupkyně ignoroval. Podací lístek připojil stěžovatel teprve k žalobě. Tím v řízení před správním soudem sice doložil, že podal dne 17. 10. 2016 prostřednictvím pošty písemnost určenou magistrátu, sdělil, že měla obsahovat námitku podjatosti tří konkrétních pracovníků magistrátu, ale ani náznakem neuvedl, co konkrétně bylo jejím obsahem (z jakých důvodů jejich podjatost namítal). Soud je přitom oprávněn v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí posoudit i to, zda se na něm podílela podjatá osoba, což je důvodem pro jeho zrušení. Předpokladem ovšem je, že soud bude obeznámen s důvody, v nichž je podjatost úředních osob spatřována.

[23] Stěžovateli jistě nelze přičítat k tíži, že správní orgán nemá k dispozici podání, které mu prokazatelně bylo odesláno. Je ale třeba zohlednit i to, jaký další postup v takové situaci správní orgán zvolil, a jestli při tom došlo ke zkrácení účastníka řízení na jeho právech. Na tomto místě je třeba připomenout, že stěžovatel na předvolání k ústnímu jednání nařízenému v témže měsíci, kdy dle svých slov uplatnil námitku podjatosti, reagoval žádostí, aby se jednalo i bez jeho přítomnosti (což je vlastně v kontrapozici s jeho tvrzením, že písemně brojil proti tomu, aby v jeho věci rozhodovali tři konkrétní pracovníci magistrátu, s jejichž účastí na projednávání jeho věci byl již obeznámen). Nicméně je třeba zohlednit i to, že stěžovatel na výzvu podání zásilky k poštovní přepravě nedoložil, vůbec na ni nereagoval a po celou dobu vedení odvolacího řízení neuvedl nic k tomu, proč má za to, že v jeho věci měly jednat a rozhodovat v prvním stupni podjaté osoby, ačkoli podal obsáhlé odvolání obsahující řadu námitek, které následně ještě doplnil. Že správní orgán avizovanou písemnost neobdržel, mu mohlo být zjevné z výzvy

k doložení podacího lístku. Pokud ani v žalobě své přesvědčení o tom, že v prvním stupni rozhodovaly vyloučené osoby, nekonkretizoval, působí skutečnost, že požadoval zrušení napadeného rozhodnutí výhradně proto, že bylo vydáno dříve, než jeho v říjnu uplatněná námitka byla posouzena, účelově.

[24] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že vydání rozhodnutí ve věci samé dříve, než bude posouzena námitka podjatosti, představuje vadu řízení. Tato vada však může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud daná námitka měla skutečně vyvolat postup dle § 14 odst. 3 (dříve odst. 2) správního řádu (tedy byla formulována jako námitka podjatosti úředních osob, byla alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nebyly zjevně nesrozumitelné či nesmyslné; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83) bez ohledu na to, jak by o ní uvažoval správní orgán. Závěr o důvodnosti, srozumitelnosti či smysluplnosti je oprávněn učinit i soud při přezkumu konečného správního rozhodnutí. Jelikož stěžovatel prokázal doručení zásilky, ale nikoli už, že obsahovala relevantní námitku podjatosti, a zároveň stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétně podjatost úředních osob spatřuje, nemohl soud posoudit, zda nevypořádání takové námitky bylo vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za takových okolností by bylo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému čistě pro nevypořádání námitky, o jejímž obsahu nevěděly nic správní orgány ani soudy, formalistické. Je velmi obtížné představit si rozumný důvod, proč tak významnou skutečnost, jako je nedovolený vztah úředních osob k věci nebo k účastníkům, který jim brání nestranně rozhodnout, nesdělil soudu, aby mohl uvážit, zda daná osoba měla být skutečně vyloučena a rozhodnutí jí vydané jako vadné zrušeno. Krajský soud rovněž správně zohlednil, že stěžovatel již dříve v prvostupňovém řízení námitku podjatosti vůči týmž osobám uplatnil, takže by nyní šlo o námitku opakovanou, pro jejíž důvodnost by bylo třeba tvrdit zcela nové okolnosti, a to bez zbytečného odkladu poté, co nastaly. V této věci krajský soud neshledal, že by nedostatky v procesním postupu žalovaného nebo správního orgánu prvního stupně mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, proto je nepovažoval za důvod pro jeho zrušení. Krajský soud vyhodnotil rozhodné skutečnosti správně, když pro nevypořádání údajně uplatněné námitky podjatosti před správním orgánem prvního stupně napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu